

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Ghenadie Nicolaev,

judecătorii - Constantin Alerguș, Petru Moraru,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Lisnic Elena, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 martie 2016, în cauza penală în privința lui

*Ciobanu Gheorghe Anatolie, născut la
17.04.1991, originar și domiciliat în s.
Gvozdova, r-nul Florești.*

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 27.07.2015 - 15.12.2015;

instanța de apel: 11.01.2016 - 23.03.2016;

instanța de recurs: 10.05.2016 - 22.06.2016.

11.07.2016 - 23.11.2016

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Florești din 15 decembrie 2015, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ciobanu Gh. a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Conform prevederilor art. 84 Cod penal, prim cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani 6 luni închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani.

Acțiunea civilă înaintată de Botnaru V. a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului prejudiciului cauzat să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 31.05.2015, în jurul orei 15⁰⁰, Ciobanu Gh., aflându-se pe drumul public din s. Gvozdova, r-nul Florești, în fața gospodăriei cet. Botnaru V., fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma relațiilor de conflict apărute cu ultimul, cu scopul cauzării vătămarilor corporale, încălcând grosolan ordinea publică, printr-o obrăznicie deosebită, fără

nici un motiv, intenționat, i-a aplicat ultimului multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i vătămări corporale ce se califică în ansamblu ca medii.

Tot el, la 05.05.2015, în jurul orelor 17³⁰, aflându-se pe drumul public din s. Gura Camencii, r-nul Florești, în apropierea gospodăriei cet. Chiriac A., fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma relațiilor de conflict apărute cu Popa O. și Hainițchi S., intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, cu obrăznicie deosebită, fără nici un motiv, le-a aplicat ultimilor multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, iar cet. Popa O. i-a aplicat o lovitură cu o rangă metalică în regiunea capului, provocându-i vătămări corporale neînsemnate, iar cet. Hainițchi S. provocându-i vătămări corporale ușoare.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, iar în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare și conform prevederilor art. 84 Cod penal, să fie stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea recursului acuzatorul de stat a indicat următoarele argumente:

- fiind audiat sub jurământ, inculpat a recunoscut parțial vinovăția sa în săvârșirea infracțiunilor incriminate, declarând că nu i-a aplicat careva lovituri cu obiecte metalice părții vătămate Popa O., aplicându-i doar lovituri cu pumnii și picioarele, iar în rest a recunoscut vinovăția, declarând că sincer se căiește de cele comise;

- fiind stabilit, că inculpatul nu a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, de către acuzatorul de stat s-a solicitat ca să fie modificată procedura de judecare a cauzei din cea specială în generală, însă prin încheierea instanței de judecată demersul procurorului a fost respins;

- la stabilirea pedepsei instanța de judecată n-a ținut cont de stipulările art. 61 Cod penal, conform căruia pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane;

- la fel nu s-a ținut cont de circumstanțele agravante, deoarece la locul de trai inculpatul se caracterizează negativ, se află la evidența medicului narcolog, anterior a fost condamnat de două ori pentru săvârșirea infracțiunilor cu intenție;

- prin suspendarea condiționată a executării pedepsei și stabilirea termenului de probă de 5 ani pentru corijarea și reeducarea inculpatului nu sa realizat o echitate socială și s-ar putea afirma că nu s-a atins și scopul de "exemplaritate" al pedepsei penale asupra altor indivizi care vor fi determinați

astfel să nu săvârșească infracțiuni, știind cu certitudine că pedeapsa este inevitabilă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 martie 2016, apelul declarat a fost admis fiind casată parțial sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Ciobanu Gh. a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 2 ani închisoare, iar conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar tuturor probelor în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor incriminate.

Totodată, instanța de apel a considerat, că în privința inculpatului instanța de fond a aplicat o pedeapsă prea blândă, care nu este echitabilă faptei infracționale comise, nu corespunde împrejurărilor cauzei și normelor legale și nu poate atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, astfel existând temei legal pentru casarea sentinței în latura aplicării pedepsei inculpatului, dat fiind faptul, că la soluționarea chestiunii respective nu s-a acordat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal.

Instanța de apel a mai indicat, că pedeapsa stabilită inculpatului nu este echitabilă în raport cu faptele comise, instanța de fond nu a ținut cont pe deplin și nu s-a expus argumentat asupra modalității de individualizare a pedepsei, asupra circumstanțelor cauzei, personalității inculpatului, caracterului și gradului prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, asupra faptului că inculpatul, prin infracțiunile săvârșite, a atentat la una din valorile primordiale apărute de legea penală - integritatea fizică și sănătatea părților vătămate, care s-au ales cu vătămări corporale și anume, Botnaru V. - vătămări corporale *medii*, Popa O. - vătămări corporale *neînsemnate* și Hainițchi S. - vătămări corporale *ușoare*.

Totodată, instanța de apel a reținut, că partea vătămată Botnaru V. a înaintat acțiune civilă, în care a indicat că inculpatul i-a cauzat un prejudiciu material pe care îl estimează la suma de 7000 lei, acțiune civilă care a fost admisă în principiu de către instanța de fond, urmând ca asupra cuantumului prejudiciului să decidă instanța în ordine civilă.

La fel s-a stabilit, că inculpatul până în prezent nu a restituit părții vătămate Botnaru V. prejudiciul cauzat prin infracțiune și nu s-a arătat dispus de

a acorda ajutor acestuia, ținându-se cont și de faptul că prejudiciul material solicitat este legat de intervenția chirurgicală suferită în urma acțiunilor ilegale ale inculpatului.

Astfel, instanța de apel a concluzionat, că inculpatul nu este la prima abatere de la legea penală, anterior acesta a mai comis infracțiuni cu intenție, la locul de trai se caracterizează negativ (f.d. 74, vol. II), circumstanțe de care instanța de fond nu a ținut cont la individualizarea pedepsei inculpatului.

Având în vedere aceste circumstanțe, precum și faptul, că inculpatul se află la evidență ca consumator de droguri din anul 2012 cu diagnoza - *narcomanie*, nu este la prima abatere de la legea penală, instanța de apel a considerat că inculpatul nu întrunea condițiile necesare pentru a se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei numite.

În circumstanțele stabilite instanța de apel a ajuns la concluzia, că pedeapsa închisorii cu executare va fi efectivă pentru reeducarea și corijarea inculpatului, va restabili drepturile lezate în urma comiterii infracțiunii, pedeapsă pe care instanța de apel a considerat-o echitabilă în raport cu faptele comise și fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și care va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

6. Împotriva deciziei instanței de apel la 22 aprilie 2016 și 06 mai 2016, au declarat recursuri ordinare inculpatul Ciobanu Gh. și avocatul acestuia, Prepelița N., care invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, au solicitat casarea acesteia cu menținerea sentinței, indicând că instanța de apel nu a luat în considerație faptul, că inculpatul a recunoscut pe deplin vinovăția, are la întreținere trei copii minori fiind unicul întreținător al familiei și părțile vătămate nu au careva pretenții față de el, iar gradul prejudiciabil al faptelor comise în raport cu necesitățile vitale a trei copii minori, este unul secundar, deoarece lipsa surselor de existență a acestora poate duce la urmări mult mai grave decât faptele comise de către acesta.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 22 iunie 2016, s-a dispus inadmisibilitatea recursurilor declarate ca fiind vădit neîntemeiate.

8. Colegiului penal a considerat ca fiind neîntemeiate argumentele recurenților privind individualizarea incorectă a pedepsei stabilite inculpatului, menționând în acest sens că, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu trebuie privită, ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci urmează a fi apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Astfel, potrivit prevederilor alin. (1) art. 90 Cod penal, instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite vinovatului, motivându-și soluția în acest sens, cu indicarea motivelor concrete care au stat la

baza concluziei, că inculpatul se poate corecta fără executarea reală a pedepsei închisorii. De asemenea, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, instanța de judecată va ține seama și de trecutul vinovatului, mediul în care trăiește, modul de comportare la locul de muncă, în familie, în societate etc.

Prin urmare, instanța de recurs a constatat că, instanța de apel, excluzând aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, a constatat, că nu sunt întrunite condițiile aplicării acestei instituții în speță, reieșind din faptul că inculpatul nu a restituit părții vătămate Botnaru V. prejudiciul cauzat prin infracțiune, nu este la prima abatere de la legea penală, anterior săvârșind infracțiuni cu intenție, la locul de trai se caracterizează negativ, se află la evidența medicului narcolog din anul 2012 cu diagnoza - *narcomanie*. De asemenea instanța de apel a indicat, că aplicarea în cauza dată a prevederilor art. 90 Cod penal este în contradicție cu cerințele art. 61 Cod penal, în acest caz fiind imposibilă realizarea scopului pedepsei penale.

Adiționat, instanța de recurs a menționat, că circumstanțele invocate în recursuri au fost luate în considerație pe deplin de către instanța de apel la individualizarea pedepsei, inclusiv instanța de apel la stabilirea mărimii pedepsei a ținut cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, pedeapsa închisorii stabilită inculpatului pentru fiecare infracțiune în parte și apoi cumulată în baza art. 84 Cod penal, a fost stabilită în limita minimă stabilită de legislație.

9. La 11 mai 2016, împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care, invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat acuzatorul de stat invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel și *descrie la pct. 3 al prezentei decizii*, suplimentar menționând că pedeapsa stabilită inculpatului este una prea blândă și neechitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

Acuzatorul de stat consideră ca fiind neîntemeiată și lipsită de suport juridic poziția instanței de apel privind aplicarea pedepselor *sub limitele minime* prevăzute de sancțiunile normelor penale incriminate inculpatului, or, pe caz nu au fost stabilite careva cauze excepționale (art. 79 Cod penal) și nici invocate de către instanța de apel.

Mai mult, practica judiciară demonstrează, că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru săvârșirea de noi infracțiuni.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

În speță, precum a fost menționat supra, acuzatorul de stat își întemeiază recursul său în baza pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii, fiind legală și întemeiată.

Prin urmare, instanța de recurs atestă că, autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Ciobanu Gh., din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, însă critică hotărârea contestată în partea stabilirii pedepsei, care în viziunea sa este una prea blândă și neechitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

Într-un prim aspect, instanța de recurs ține să consemneze că găsește vădit neîntemeiate criticele recurentului în partea ce ține de individualizarea greșită a pedepsei penale aplicate față de inculpatul Ciobanu Gh., această concluzie fiind rezultată din însăși scopul pedepsei penale stipulat în art. 61 Cod penal de legislator, potrivit căruia pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca

măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolelor incriminate prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incidente art. 152 alin. (1), 287 alin. (1) și 287 alin. (3) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă cînd aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor ei proporționale cu gravitatea infracțiunilor săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiunile comise.

În cauza deferită judecătii, se constată că, potrivit sentinței adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ciobanu Gh. a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 2 ani închisoare. În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor, pedeapsa definitivă în privința lui Ciobanu Gh. a fost stabilită de 2 ani și 6 luni închisoare. În baza art. 90 Cod penal executarea pedepsei închisorii stabilită în privința lui Ciobanu Gh. a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 5 ani.

După care, legalitatea și temeinicia sentinței în baza apelului depus de partea acuzării, a fost verificată de instanța de apel, care a casat sentința în partea stabilirii pedepsei și a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ciobanu Gh. a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 2 ani închisoare. În temeiul art. 84 alin. (1) din Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor, definitiv lui Ciobanu Gh. i-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Respectiv, criticile apelantului (procurorului), în partea ce ține de solicitarea de a aplica o pedeapsă mai aspră față de Ciobanu Gh., au fost admise ca fondate. Avînd în vedere că criticile date sunt invocate și la etapa judecării recursului, Colegiul, subsidiar verificînd în această parte hotărîrea recurată, enunță că, în cauza deferită judecătii, instanța de apel, a dat răspuns la toate alegațiile formulate de partea acuzării în vederea motivării soluției de admitere a solicitării privind aplicarea unei pedepse mai aspre și anume privative de libertate. Totodată, instanța de recurs apreciază că instanța de apel și-a motivat decizia în

conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de procuror ca fiind fondat.

De asemenea, tot aici urmează a se menționa că poziția părții acuzării privitor la greșita individualizare a pedepsei penale aplicate în privința inculpatului, nu poate în sine să ducă la casarea hotărârii judecătorești recurate, dacă aceasta nu este fundamentată pe niște circumstanțe de fapt și de drept incidente cauzei, de natură să schimbe soluția adoptată.

În speță, recurentul pretinde că pedeapsa pentru infracțiunile comise de inculpat este una prea blândă în raport cu circumstanțele cauzei. Totodată, acuzatorul de stat pledează pentru stabilirea unei pedepse mai aspre față de Ciobanu Gh., dat fiind că în speță nu au fost identificate careva circumstanțe excepționale (art. 79 Cod penal).

Față de raționamentele formulate de recurent, instanța de recurs ține totuși să amintească că, cauza dată a fost judecată în procedura simplificată reglementată de art. 364¹ Cod de procedură penală, iar potrivit alin. (8) al normei date, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Din atare considerente se conchide că instanța ierarhic inferioară a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului Ciobanu Gh. urmărind în acest sens comportamentul acestuia pînă la și după săvârșirea infracțiunilor incriminate prin actul de sesizare a instanței, precum și de circumstanțele comiterii acestor infracțiuni, de scopul urmărit și prejudiciul cauzat.

De asemenea, este important de a remarca că instanța de apel la trasarea concluziei privind neaplicarea art. 90 Cod penal, a punctat un șir de argumente temeinice, care, în opinia instanței de recurs, sunt de natură să excludă posibilitatea aplicării institutului suspendării executării pedepsei în privința lui Ciobanu Gh. și justifică neaplicarea unei pedepse mai aspre decît cea stabilită de instanța de fond.

Nu în ultimul rînd, Colegiul penal consideră important de a mai specifica că, argumentele invocate de recurent în cererea de recurs au constituit în mare parte obiect de examinare la etapa judecării cauzei în instanța de apel, ceea ce presupune că reluarea acestora nu se impune (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

În consecință, Colegiul penal consideră că, la caz, nu se constată vreun temei admisibil pentru aplicarea unei pedepse mai aspre în privința lui Ciobanu Gh., iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de apel, răspunde

atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Avînd în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 - 418 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat, sunt vădit neîntemeiate.

11. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Lisnic Elena, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 martie 2016, în cauza penală în privința lui *Ciobanu Gheorghe Anatolie*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 ianuarie 2017.

Președinte
Judecătorii

Ghenadie Nicolaev
Constantin Alerguș
Petru Moraru